

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 kwietnia 2018r. (data wpływu) powód (...) S.A. w Ł. wniósł na podstawie art. 485 § 2 k.p.c. o wydanie nakazu zapłaty w stosunku do pozwanej K. S.- wystawcy weksla własnego in blanco, zobowiązującego ją do zapłaty na rzecz powoda kwoty 106.378,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (pozew k. 4-5 akt).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 7 maja 2018 r. Sąd nakazał pozwanej K. S. (PESEL (...)), aby zapłaciła powodowi kwotę 106.378,42 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych liczonymi od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.947 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotą 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od doręczenia niniejszego nakazu albo wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu zarzuty (nakaz zapłaty k. 26 akt).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2018r. na podstawie art. 492¹§1 k.p.c. Sąd ***uchylił nakaz zapłaty*** wydany w postępowaniu nakazowym (postanowienie k. 59 akt).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2019r. na podstawie art. 144§1 k.p.c. Sąd ustanowił dla pozwanej nieznaną z miejsca pobytu ***kuratora*** (postanowienie k. 60 akt).

W dniu 26 kwietnia 2019r. kurator złożył sprawozdanie z wykonanych czynności i ustalił miejsce pobytu pozwanej (sprawozdanie k. 70 -75 akt).

W piśmie procesowym z dnia 24 kwietnia 2019r. (data wpływu 30 kwietnia 2019r.) pozwana K. S. zajęła stanowisko w sprawie i wniosła o „zatrzymanie procedury sądowej”. Pozwana przyznała, że zawarła umowę leasingową ze stroną powodową i przez okres 10-11 miesięcy spłacała raty leasingowe. Z uwagi na złą sytuację finansową postanowiła oddać powodowi samochód. Pozwana podniosła, że nie ma wiedzy co stało się z tym samochodem. Ponadto, podała, że zawiadamia organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów (pismo pozwanej k. 80 akt).

W związku z ustaleniem miejsca pobytu pozwanej i zajęciem przez pozwaną stanowiska, postanowieniem z dnia 27 maja 2019r. wydanym na rozprawie, Sąd zwolnił od udziału w sprawie kuratora ustanowionego dla pozwanej i przyznał mu wynagrodzenie w kwocie 2160zł (postanowienie k. 90 akt).

Na rozprawie w dniu 27 maja 2019r. powód podtrzymał żądanie pozwu, oświadczył, że nie ma możliwości rozłożenia świadczenia na raty. Wnosił o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, które zostaną złożone po zamknięciu rozprawy (stanowisko powoda w protokole rozprawy k. 91-92 akt).

Na rozprawie w dniu 27 maja 2019r. Sąd oddalił wniosek pozwanej o odroczenie rozprawy i pominął dowód z jej przesłuchania jako bezprzedmiotowy dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie k. 92 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. w Ł. jest wpisany do KRS pod numerem (...) (dowód: wypis z KRS-u powoda k. 9-16 akt).

Pozwana K. S. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) Instytut (...). Przeważającą działalnością gospodarczą była działalność fizjoterapeutyczna (dowód: wypis (...) k. 22 akt).

Pozwana K. S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z powodem w dniu 13 stycznia 2016 r. umowę leasingu nr (...). Pozwana jako korzystający dokonała wyboru przedmiotu leasingu i sprzedawcy.

Zgodnie z umową leasingu powód nabył wskazany przez pozwaną przedmiot leasingu od wskazanego sprzedawcy i oddał go pozwanej do używania (dowód: umowa leasingu k. 117-128 akt, okoliczność bezsporna).

Pozwana zaaprobowała stan techniczny przedmiotu leasingu oraz nabycie przedmiotów leasingu zgodnie z dokonaniem przez nią wyborem i zamówieniem - § 2 ust. 3 OWUL (dowód: faktura Vat nr (...) z dnia 21.01.2016r. dotycząca nabycia i wydania pojazdu marki R. (...), wystawiona przez (...) Sp. z o.o. w S. k. 105-106 akt).

Integralną część umowy stanowiły Ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego (załącznika nr 2 do umowy). Pozwana potwierdziła, iż treść tych warunków została jej przedstawiona przed zawarciem umowy oraz oświadczyła, że zapoznała się z tymi warunkami i wyraziła zgodę na ich włączenie w całości do umowy leasingu. W §5 ust. 9 OWUL pozwana zgodziła się, również na możliwość powstania Opłat Dodatkowych w związku z poniesieniem przez powoda dodatkowych kosztów lub wykonania przez powoda czynności związanych z obsługą umowy określonych w aktualnie obowiązującej Tabeli Opłat i Prowizji dostępnej w siedzibie powoda oraz na jego stronie internetowej.

Wysokość i terminy płatności okresowych opłat leasingowych zawierał Terminarz Opłat leasingowych, stanowiący załączniki nr 1 do umowy leasingu.

Pozwana zobowiązała się w treści umowy leasingu m.in. do używania przedmiotu leasingu zgodnie z jego przeznaczeniem i do terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności określonych w umowie (dowód: umowa leasingu nr (...) z dnia 13 stycznia 2016 r. wraz z załącznikami umowa leasingu k. 117-128 akt, okoliczność bezsporna).

Zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy stanowił weksel własny in blanco wystawiony przez pozwaną. Jako miejsce płatności weksla wskazana została siedziba powoda. W deklaracji wekslowej podpisanej przez pozwaną wskazano, że w załączeniu składa do dyspozycji (...) S.A. jeden weksel in blanco bez protestu, z wystawienia pozwanej, który (...) S.A. ma prawo wypełnić w każdym czasie (do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umowy leasingu) na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanej w (...) S.A., wynikającemu z umowy leasingu nr (...) z dnia 2016-01-13, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnione płatności oraz innych świadczeń ubocznych. W deklaracji wskazano, że (...) S.A. ma prawo weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając pozwaną listem poleconym pod wskazanym przez pozwaną adresem. List ten powinien być wysłany przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności. Jako miejsce płatności wskazano siedzibę (...) S.A., (...)-(...) Ł., al. (...) -Rydza 20 (dowód: oryginał weksla wraz z deklaracją wekslową k. 20- 21 akt).

Pozwana poza opłatą wstępną i pierwszą okresową opłatą leasingową za miesiąc styczeń 2016r. nie wpłaciła na poczet zobowiązań z umowy leasingu żadnych dodatkowych należności. Już miesiąc po zawarciu umowy w dniu 22 lutego 2016r. zgłosiła do ewidencji zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej (dowód: wydruk z (...) k. 155 akt, zestawienie należności i korzyści z dnia 06.03.2018r. przedstawiające rozliczenie umowy leasingu operacyjnego, uwzględniające wpływ ceny ze sprzedaży pojazdu k. 139, dokumenty księgowo, dokumentujące poszczególne rodzaje należności, wynikające z umowy leasingu k. 107-116 akt).

W związku z tym, że pozwana przestała regulować opłaty leasingowe, zaczęły powstawać coraz większe zaległości. Powód skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 13 marca 2016r., w którym wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty zaległej należności (dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 13.03.2016r. k. 129 akt).

Wobec narastającego zadłużenia pozwanej, powód działając na podstawie § 7 ust. 7.1 OWUL wypowiedział pozwaną umowę leasingu i ponownie wezwał do zapłaty. Powód złożył pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy leasingu datowane na dzień **5 kwietnia 2016r.**, przesyłając je na adres pozwanej listem poleconym. Oświadczenie zostało doręczone pozwanej w dniu 11 kwietnia 2016r. Z dniem 11 kwietnia 2016r. r. doszło do rozwiązania umowy leasingu.

Pismem z dnia 27 lipca 2016r. zatytułowanym (...) w uzupełnieniu oświadczenia z dnia 5 kwietnia 2016r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w wyznaczonym terminie odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu oraz kary umownej za okres bezumownego pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego

(dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy leasingu z potwierdzeniem doręczenia w/w oświadczenia w dniu 11.04.2016r. k. 131, 132 akt).

Pozwana nigdy nie kwestionowała rozwiązania umowy leasingu (dowód: okoliczność bezsporna).

Przedmiot leasingu został przymusowo odebrany pozwanej dopiero 9 grudnia 2016r., przy pomocy zewnętrznej firmy windykacyjnej (...), której powódka zleciła odbiór przedmiotu leasingu. Przez wiele miesięcy, działające na zlecenie powódki firmy windykacyjne poszukiwały pojazdu. W tym okresie pojazdem poruszała się matka pozwanej, B. S.. Przekazania pojazdu dokonał brat pozwanej P. S. (dowód: raporty firm windykacyjnych k. 133-136 protokół zwrotu pojazdu k. 151-154 akt).

Do odnalezienia pojazdu przysłużyły się działania Policji, podejmowane na skutek złożonego zawiadomienia o przywłaszczeniu przedmiotu leasingu (dowód: raporty firm windykacyjnych k. 133-136; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 137-138; protokół odbioru samochodu

W zawiadomieniu z dnia **19 marca 2018r.** wysłanym do pozwanej wskazano, że z uwagi na zwłokę w zapłacie opłat leasingowych wynikających z umowy leasingu nr (...) z dnia 13 stycznia 2016 r., w (...) SA. uzupełni wystawiony przez pozwaną na zabezpieczenie wskazanej umowy weksel własny in blanco na kwotę 106 378,42 zł. Weksel płatny będzie w dniu 3 kwietnia 2018 r., w siedzibie (...) S.A. w Ł., przy al. (...) -Rydzka 20. Powód poinformował pozwaną, że gotów jest porozumieć się z pozwaną, co do warunków dobrowolnej spłaty zadłużenia, co pozwoliłoby odstąpić od dochodzenia roszczeń na drodze postępowania sądowego. W tym celu prosił o wpłatę kwoty 15 000 zł na rachunek bankowy (...) S.A. nr (...) oraz o przesłanie potwierdzenia przelewu wskazanej kwoty wraz z propozycją spłaty należności na adres poczty elektronicznej: irena.awiozda- (...), w terminie 5 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma, jednak nie później niż do dnia płatności weksla. Brak zapłaty powyższego zadłużenia przed uzupełnieniem weksla lub brak kontaktu w zakresie zawarcia ugody w wyznaczonym terminie miał spowodować wszczęcie postępowania sądowego. Powód wezwał pozwaną do zapłaty powyższej kwoty i poinformował jednocześnie, iż przed terminem płatności weksla spłata zadłużenia może, również nastąpić na rachunek (...) S.A. w (...) SA I Oddział w Ł., nr rachunku (...) (dowód: zawiadomienie o wypełnieniu weksla wraz z wezwaniem do zapłaty k. 17, 18 akt).

Zadłużenie pozwanej względem powoda wynosi łącznie 106.310,77zł. Zadłużenie pozwanej, już po pomniejszeniu wynikającym z uwzględnienia korzyści uzyskanych przez powoda ze sprzedaży przedmiotu leasingu, stanowiących zgodnie z zapisami OWUL cenę netto sprzedaży przedmiotu leasingu, korzyści uzyskane przez finansującego w następstwie przedterminowego rozwiązania umowy leasingu zgodnie z §7 ust 10 OWUL, przedstawiają się w sposób następujący:

Lp.	Dokument księgowy	Kwota z faktury (zł)	Kwota pozostała do zapłaty (zł)
1	(...)	246,00	246,00
2	(...)/W/ (...)/2016/07/00025	69,47	69,47
3	N16/o/ GD/2016/07/00029	19 140,97	19 140,97
4	(...)	108 267,70	53 253,35

5	(...)	934,80	934,80
6	(...)	258,30	258,30
7	(...)/W/ (...)/2017/03/00016	6 040,22	6 040,22
8	(...)	26 367,66	26 367,66
9	(...)	67,65	67,65
		Razem	106.378,42

(dowód: zestawienie należności i korzyści z dnia 06.03.2018r. przedstawiające rozliczenie umowy leasingu operacyjnego, uwzględniające wpływ ceny ze sprzedaży pojazdu k. 139, dokumenty księgowe, dokumentujące poszczególne rodzaje należności, wynikające z umowy leasingu k. 107-116 akt).

Na korzyści składają się: dyskonto w wysokości 2.588.13 zł oraz cena netto uzyskana przez powoda ze sprzedaży przedmiotu leasingu w wysokości 53.900 zł. Po odebraniu pojazdu, powód zlecił wycenę i oferując go do sprzedaży w trybie otwartej aukcji uzyskał korzyść w postaci kwoty netto ceny sprzedaży w wys. 53.900 zł (dowód: faktura sprzedaży samochodu k. 104 akt).

Korzyść ta, zgodnie z zapisami OWUL została pomniejszona o koszty związane ze sprzedażą przedmiotu leasingu , tj. koszty wyceny oraz przechowania przedmiotu leasingu do dnia sprzedaży.

Obciążenie pozwanej opłatami windykacyjnymi oraz karą za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu miało swoje umocowanie w zapisach łączącej strony umowy, a sposób wyliczenia kary również wynikał z zapisów OWUL (dowód: zestawienie należności i korzyści z dnia 06.03.2018r. przedstawiające rozliczenie umowy leasingu operacyjnego, uwzględniające wpływ ceny ze sprzedaży samochodu k. 139; wymienione powyżej dokumenty księgowe, dokumentujące poszczególne rodzaje należności, wynikające z UL k. 107-116, 140-150 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 k.p.c., a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 k.p.c. dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna", Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1975 r., III CRN 26/75, LEX nr 7692).

Pozwana w niniejszym procesie nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych, a powód złożonymi dokumentami prywatnymi (art. 245 k.p.c.) uznanymi przez Sąd za wiarygodne, wykazał zasadność swojego roszczenia. Pozwana nie wykazała, by powód błędnie rozliczył umowę leasingu i sprzecznie z deklaracją wekslowa wypełnił weksel. Pozwana nie zaoferowała żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałoby, aby pozwana uiściła zaległe opłaty, wskazane w ostatecznych wezwaniach do zapłaty poprzedzających oświadczenia powoda o rozwiązaniu umowy leasingu. Zatem do rozwiązania umowy doszło z przyczyn dotyczących pozwanej – z powodu zaległości w opłatach leasingowych.

Dowód z przesłuchania stron zgodnie z art. 299 k.p.c. ma **charakter fakultatywny i subsydiarny**, a jego przedmiotem są wyłącznie niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy powinien najpierw pozyskać wszystkie dowody, które jego zdaniem były niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy i dopiero po analizie tych dowodów podjąć decyzję o przesłuchaniu strony. W przedmiotowej sprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikały z dokumentów, zatem ostatecznie przesłuchanie pozwanej było bezprzedmiotowe i nie wniosłoby nic do rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Powód wywodzi swoje roszczenia z weksla własnego wystawionego przez pozwaną. W treści pozwu powód wskazywał, iż wystawiony przez pozwaną weksel ma charakter gwarancyjny, a dochodzona przez powoda wierzytelność wynika z umowy leasingu operacyjnego o numerze (...) z dnia 13 stycznia 2016 r.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było zawarcie przez strony umowy leasingu, której przedmiotem były samochód marki R. (...).

Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana przed zawarciem umowy leasingu z powodem, dokonała wyboru przedmiotu leasingu i sprzedawcy tego przedmiotu. Pozwana wyboru samochodu dokonała, składając zamówienie i zawierając umowę sprzedaży pojazdu, który następnie – na warunkach cenowych uzgodnionych przez pozwaną – nabył powód na potrzeby umowy leasingu, a następnie oddał przedmiot pozwanej do odpłatnego używania. W niniejszej sprawie strony ustaliły harmonogram spłat rat leasingowych, jednak pozwana nie wywiązała się z postanowień umowy.

W myśl art. 709¹³ § 1 k.c. korzystający zobowiązany jest płacić raty w terminach umówionych, natomiast jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba, że strony uzgodniły termin wypowiedzenia (§2).

Zgodnie z § 7 ust. 6 pkt 6.1. OWUL, umowa mogła być przez leasingodawcę wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia w przypadku, gdy korzystający pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalega z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu.

W związku z powyższym, należy uznać, iż powód uczynił zadość wszystkim przesłankom wypowiedzenia umowy leasingu. Wobec zwłoki pozwanej w zapłacie rat leasingu wyznaczył dodatkowy termin do zapłaty, pod rygorem rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym. Wezwania były bezskuteczne, stąd powód wypowiedział umowę leasingu.

Zgodnie z art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Natomiast w myśl § 7 ust. 8 i 9 w przypadku rozwiązania umowy poza obowiązkiem korzystającego do zapłaty wszystkich opłat

leasingowych, wymagalnych do dnia rozwiązania umowy leasingu, finansujący może żądać od korzystającego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich opłat leasingowych pomniejszonych o uzyskane korzyści tj. o dyskonto stanowiące korzyść wynikającą z zapłaty odszkodowania (z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu) w terminie wcześniejszym niż pierwotnie umówione terminy płatności opłat leasingowych i o cenę netto uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszoną o koszty sprzedaży.

Strony umowy leasingu umówiły się także, iż pozwaną obciążać będą koszty związane ze sprzedażą przedmiotu leasingu, w tym koszty wyceny przedmiotu leasingu, koszty ogłoszeń, koszty przechowania i ubezpieczenia przedmiotu leasingu. Regulacje te zawiera § 7 ust. 9 pkt 9.2 OWUL. Powód uprawniony był zatem do obciążania pozwanej kosztami sprzedaży przedmiotu leasingu.

Powód przedstawił szczegółowe wyliczenie kwoty dochodzonej w pozwie, wskazując, że na kwotę zadłużenia składają się: nieuiszczone w terminie opłaty leasingowe pomniejszone o wartość zbytego przedmiotu leasingu oraz koszty obciążające pozwaną w związku z brakiem zwrotu przedmiotu leasingu, w tym odsetki, kara umowna, odszkodowanie. Zgodnie z § 7 ust. 13 OWUL korzystający zobowiązany jest bezzwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od rozwiązania umowy zwrócić przedmiot leasingu, na własny koszt i ryzyko do siedziby finansującego w stanie nie gorszym niż będącym następstwem normalnego zużycia. W razie opóźnienia zwrotu przedmiotu opóźnienia, finansującemu przysługuje kara umowna liczona za każdy dzień, w wysokości 1/10 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu (§ 7 ust. 14 OWUL).

Pozwana nie zwróciła przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy w terminie 7 dni, tym samym zasadnym było w oparciu o § 7 ust. 15 OWUL obciążenie pozwanej wynikającymi stąd kosztami, tj. zlecenie przez powoda odbioru przedmiotów leasingu firmie windykacyjnej oraz obciążenie karą umowną naliczoną na podstawie § 7 ust. 14 OWUL - z uwagi na pozostawienie przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy.

Dodatkowo w tym miejscu wskazać należy, że art. 709¹⁵ k.c. ma przede wszystkim na celu zrekompensowanie szkody poniesionej przez leasingodawcę, zakupującego przedmiot leasingu z własnych środków wedle wyboru leasingobiorcy, z zamiarem osiągnięcia zysku z oddania go do używania, a nie na własne potrzeby. Cel kompensacyjny zostaje spełniony przez natychmiastową spłatę wszystkich przewidzianych umową, niezapłaconych jeszcze rat, pomniejszonych o korzyści wynikające z wcześniejszej spłaty oraz przedwczesnego rozwiązania umowy. Nie jest taką korzyścią samo odzyskanie przedmiotu leasingu, skoro w założeniu nie miał on służyć leasingodawcy i jako taki jest dla niego bezwartościowy. Jest nią natomiast bądź to zysk z powtórnego oddania rzeczy w leasing bądź to cena z jej sprzedaży, przy czym leasingobiorca, który doprowadził do rozwiązania umowy, nie może oczekiwać od leasingodawcy ponadprzeciętnego wysiłku w poszukiwaniu kolejnego leasingobiorcy czy optymalnego nabywcy (tak: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie I ACa 369/12, LEX nr 1238483).

Korzyść powoda wyrażała się w rzeczywistości uzyskanej z tytułu sprzedaży kwocie. Wobec powyższego, prawidłowo powód od kwoty nieuiszczonych opłat leasingowych odliczył kwotę równą cenie netto uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Powód na okoliczność uzyskanej ceny ze sprzedaży przedmiotu leasingu przedstawił fakturę sprzedaży. Strony ustaliły w umowie, iż w rozliczeniu umowy leasingu powód zobowiązany jest uwzględnić korzyść w postaci ceny netto uzyskanej ze sprzedaży przedmiotów leasingu i powód taką korzyść uwzględnił. Nadto, powód przedstawiła szczegółowe wyliczenie kwoty stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania z odwołaniem się do konkretnych postanowień OWUL oraz dokumentując poszczególne koszty, przy czym pozwana w żaden sposób nie zakwestionowała wyliczenia przedstawionego przez powoda.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotowa umowa leasingu zawarta została w formie pisemnej, a pozwana zaakceptowała warunki tej umowy, podpisując się pod jej treścią. Należy wskazać, iż w myśl stanowiska prezentowanego w orzecznictwie „kto podpisuje dokument umowy bez uprzedniego zapoznania się z jego treścią, składa oświadczenie woli odpowiadające treści dokumentu. Dotyczy to zarówno sytuacji, w której składający podpis nie ma żadnego wyobrażenia o treści dokumentu, jak i sytuacji, w której jego wyobrażenie o treści dokumentu jest

niezgodne z rzeczywistą treścią dokumentu” (tak: wyrok SA w Krakowie z dnia 8 grudnia 1999 r., sygn. akt I ACa 661/99, LEX nr 142148 oraz wyrok SA w Warszawie z dnia 3 lutego 2011 roku, sygn. akt VI ACa 958/10, LEX nr 846098).

Powyższe stanowisko uzasadnione jest koniecznością zachowania pewności obrotu, w sytuacji bowiem w której strona umowę podpisuje (nawet jej nie czytając, czy też jej nie rozumiejąc), to jej zachowanie obiektywnie ujawnia wolę wywołania skutków prawnych. Druga więc strona umowy może zasadnie przypuszczać, że skoro jej kontrahent złożył podpis pod umową, to powyższe zachowanie miało na celu złożenie wobec niego oświadczenia woli o określonej treści, wyrażonej w umowie.

Bezsporne było, że pozwana miała zaległości w regulowaniu rat oraz, że powód uczynił zadość swoim obowiązkom, wzywając pozwaną do uregulowania należności i wyznaczając jej dodatkowy termin. Zatem obie przesłanki skutecznego rozwiązania umowy leasingu zostały w przedmiotowej sprawie spełnione, a do rozwiązania umowy doszło z przyczyn dotyczących pozwanej. Wobec powyższego uznając, że powód wykazał roszczenie co do zasady oraz co do wysokości z umowy leasingu, tym samym miał podstawy do uzupełnienia weksła zgodnie z deklaracją wekslową.

Powód uzupełnił weksel, zgodnie z deklaracją wekslową. Z chwilą podpisania weksła przez wystawcę powstało zobowiązanie związane z zamiarem wystawcy do bezwarunkowego zobowiązania się wekslowo (art. 10 w zw. z art. 103 prawa wekslowego).

Elementy, które powinien zawierać weksel własny wymienione są w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. nr 37 poz. 282). Zgodnie z tym przepisem weksel własny musi przede wszystkim zawierać: 1) nazwę „weksel”; 2) bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; 3) oznaczenie terminu płatności; 4) oznaczenie miejsca płatności; 5) nazwisko osoby na której rzecz nabyć dokonana zapłata; 6) oznaczenie daty miejsca wystawienia weksła; 7) podpis wystawcy weksła. Wystawca weksła własnego zobowiązuje się do sam do zapłaty, a więc występuje w charakterze dłużnika głównego, dlatego też jego odpowiedzialność jest taka sama, jak akceptanta weksła trasowanego (art. 104 prawa wekslowego). Posłużenie się formą weksła własnego ma zastosowanie zwłaszcza przy wekslach finansowych, które są wystawiane przez dłużnika w związku z umową pożyczki, leasingu lub udzielonym mu przez wierzyciela kredytem bankowym. Ta forma weksli pełni najczęściej w obrocie funkcję gwarancyjną lub kaucyjną. Zobowiązanie z weksła własnego podlega z pewnymi odmiennościami, takim samym regułom jak z weksła trasowanego i z mocy art. 103 prawa wekslowego stosuje się do weksła własnego przepisy o wekslu trasowanym.

Co do zasady zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, co oznacza, że nieprawidłowość, nieważność bądź brak przyczyny prawnej tzw. causa nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Nie ma również wpływu okoliczność, że nie został osiągnięty cel, dla którego wystawiono weksel. Taka regulacja uzasadnia tezę, że zobowiązanie wekslowe jest oderwane od swej podstawy prawnej, stanowiącej gospodarczą przyczynę wystawienia weksła. Abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega jednak złagodzeniu w przypadku, gdy zapłaty z weksła in blanco dochodzi pierwszy wierzyciel, wówczas dłużnik może przedstawić również zarzuty subiektywne wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z wierzycielem.

Zobowiązanie wekslowe na tle innych stosunków zobowiązaniowych cechuje wiele odrębności, wyrazem których jest między innymi formalna surowość. Objawia się ona tym, że zobowiązanie wekslowe co do zasady ucieleśnione zostaje w samym wekslu i treść tego zobowiązania ustala się na podstawie tekstu weksła. Znaczenie wykładni oświadczeń woli wyrażonych w wekslu jest więc ograniczone i kombinowana metoda wykładni umów przyjęta na tle art. 65 § 2 k.c., który stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu, nie znajduje zastosowania do tłumaczenia oświadczeń woli zawartych w wekslu. Pewność i bezpieczeństwo obrotu wekslowego narzucają bowiem obiektywną wykładnię tekstu weksła i ustalanie sensu wyrażonego w wekslu oświadczenia woli na podstawie subiektywnych przesłanek czyli według rzeczywistej woli podmiotów zobowiązania wekslowego jest niedopuszczalne (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., OSNC 1995 poz. 168).

Weksel o charakterze gwarancyjnym wywiera dość istotny wpływ na samo zobowiązanie wekslowe. Wystawienie weksla samo w sobie nie stanowi nigdy podstawy ekonomicznej zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Podstawa ta znajduje się poza stosunkiem wekslowym i ma swoje źródło w jakimś stosunku prawnym łączącym wystawcę i remitenta. Wystawienie weksla ma na celu albo nowację dotychczasowego zobowiązania wystawcy, albo też zabezpieczenie już istniejącego lub mogącego powstać w przyszłości zobowiązania wystawcy. W razie nowacji stare zobowiązanie wygasa, a pozostaje tylko roszczenie wekslowe. Przy zabezpieczeniu wygląda to zupełnie inaczej, ponieważ zobowiązanie cywilnoprawne pozostaje w mocy obok zobowiązania wekslowego. (tak SN w uchwale składu 7 sędziów z 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNC 5/68 poz. 79 oraz w orzeczeniu z 22 listopada 1968 r., III PZP 32/68, niepubl.). Oznacza to, że weksel gwarancyjny nie jest wekslem danym zamiast zapłaty, lecz samodzielnym zobowiązaniem obok zobowiązania np. z tytułu pożyczki (por. zachowujące aktualność orzeczenie SN z 3 listopada 1933 r., III C 21/33, opubl. Zb. Orz. 1934 poz. 351).

W wyroku 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, opubl. LEX nr 52788 Sąd Najwyższy stwierdził zaś, że w wypadku wystawienia weksla mającego na celu zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie cywilne wystawcy nie wygasa, lecz istnieje nadal. Wskutek tego wierzycielowi przysługuje, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego, nowe roszczenie oparte na wekslu. Przedmiot obu roszczeń jest jednak ten sam i zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz, przy czym z chwilą zaspokojenia wygasa zobowiązanie dłużnika i wierzyciel powinien zwrócić mu weksel. Jeśliby dochodził wierzytelności wekslowej, to spotkałby się z zarzutem, że wierzytelność, na której zabezpieczenie został wystawiony weksel, nie istnieje, a zatem zobowiązanie wekslowe także wygasło. Weksel gwarancyjny ma określony cel i nie powinien być wobec tego wprowadzany do obrotu. Wzajemna współzależność obu zobowiązań powoduje, że gwarancyjne zobowiązanie wekslowe traci swój sens w momencie, gdy wygasa zabezpieczane zobowiązanie ze stosunku podstawowego. Skoro zaś weksel jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, przeto dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu. (tak też SN w wyroku 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, baza LEX nr 52788).

Przyjęcie przedstawionego wyżej poglądu oznacza niejednakową (zmienną) intensywność ochrony wierzytelności wekslowej w zależności od funkcji weksla i sposobu wypełnienia.

W wypadku wystawienia weksla własnego, o charakterze gwarancyjnym w stosunkach finansowych, który ma zabezpieczać wierzytelność remitenta wobec dłużnika np. z udzielonego kredytu lub pożyczki, praktyką jest wręczenie przez dłużnika dokumentu, który nosi nazwę weksla (por. art. 10 in. princ. pr. weksl.), lecz nie zawiera przyrzeczenia bezwarunkowego zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej. Z reguły taki charakter ma weksel niezupełny czyli in blanco. Nie ma jednak żadnych przeszkód, aby wekslem gwarancyjnym był również weksel zupełny, a więc taki w którym została zamieszczona konkretna kwota. Niezupełny weksel (in blanco) nie nadaje się do realizacji, gdyż z mocy art. 102 prawa wekslowego "nie będzie uważany za weksel" i wobec tego konieczne jest jego późniejsze uzupełnienie. Osiągnięcie funkcji zabezpieczającej uwzględniającej interesy obydwu stron wymaga z jednej strony, aby uzupełnienia dokonywał wierzyciel, a z drugiej określenia przesłanek i granic tej czynności. Następuje to przez dodatkową umowę zwaną porozumieniem lub deklaracją wekslową.

Zamieszczony w przepisach działu I prawa wekslowego art. 10 dopuszcza wobec posiadacza podniesienie określonych zarzutów. Z treści tego przepisu wynika, że jeżeli weksel niezupełny w chwili wystawienia uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia chyba, że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis tego artykułu rozstrzyga kwestię wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem. Wystawieniu weksla in blanco towarzyszy bowiem reguły zawierane pomiędzy wystawcą a remitentem porozumienie wekslowe, którego treść określa zasady i warunki pozwalające na wypełnienie weksla, a także zwykle wskazuje kwotę, na jaką weksel zostanie wypełniony. Wskazanie to przybiera postać bądź określenia konkretnej kwoty, bądź wskazania, do jakiej kwoty najwyższej weksel może zostać wypełniony. Porozumienie wekslowe może zostać zawarte w formie pisemnej i wówczas określane jest mianem deklaracji wekslowej. Porozumienie takie zawiera upoważnienie dla

posiadacza weksla niezupełnego do uzupełnienia weksla. Przyjmuje się przy tym, że takie upoważnienie może zostać udzielone także w sposób dorozumiany.

Zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem może jednak być podniesiony w stosunkach między wystawcą weksla a pierwszym wierzycielem, co jest wyrazem złagodzenia abstrakcyjnego charakteru takiego zobowiązania wekslowego. Deklaracja wekslowa może dotyczyć tylko tych elementów, które w momencie wręczenia weksla nie były wypełnione jak np. kwota. Deklaracja wekslowa nie może więc np. precyzować, kto będzie zobowiązany z weksla, gdyż to wynika z samego dokumentu weksla in blanco. W praktyce najczęściej kwestionowana jest wysokość sumy wekslowej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lutego 1998 roku (OSNC 1998, poz. 141) podkreślił, że z chwilą wręczenia weksla in blanco dochodzi między wydającym a odbiorcą do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego i zobowiązanie to powstaje po uzupełnieniu dokumentu przez upoważnioną osobę o niezbędne elementy. Deklarację wekslową należy traktować jako wiążącą umowę stron, ale jednocześnie brak deklaracji lub niezgodne z nią wypełnienie weksla nie ma wpływu na istnienie, czy zakres odpowiedzialności wekslowej.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że weksel własny wystawiony przez powoda spełnia wszystkie wymogi formalne, niezbędne dla swojej ważności. Sąd nie dopatrzył się także uchybień w postępowaniu strony powodowej odnośnie wypełnienia weksla. Weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją. Deklaracja precyzyjnie określała jakie przesłanki będą odgrywały rolę przy ustalaniu kwoty wekslowej. Wypełnienie weksla mogło być dokonane na sumę odpowiadającą wysokości zadłużenia wystawcy weksla. Powód został uprawniony do opatrzenia weksla datą wystawienia, datą płatności, nazwą i siedzibą remitenta oraz klauzulą bez protestu, według własnego uznania. Strona powodowa przy wypełnianiu weksla dochowała tych warunków, nie dopuszczając się uchybień, przez co z tego tytułu nie można jej postawić żadnego zarzutu.

Zgodnie z art. 38 prawa wekslowego, posiadacz weksla płatnego w oznaczonym dniu powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Za weksel należy się zatem zapłata, o ile został on przedstawiony dłużnikowi. Przedstawienie weksla do zapłaty, przewidziane w art. 38 Prawa wekslowego następuje także w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi trasatowi (wystawcy weksla własnego) zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 roku, III CKN 322/00, OSNC 2001/11/164; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2010 roku, V CSK 461/09, LEX nr 852599).

Pozwana w sposób prawidłowy została powiadomiona o wypełnieniu weksla, został przedstawiony jej do zapłaty na warunkach określonych w deklaracji wekslowej. Pozwana w ogóle nie zareagowała na to wezwanie.

Mając na uwadze Sąd uwzględnił w całości powództwo co do należności głównej i odsetek. Rozstrzygnięcie o odsetkach miało oparcie w art. 481 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając pozwaną kosztami procesu należnymi stronie powodowej. Natomiast ze względu na sytuację życiową pozwanej, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa część kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem kuratora. Koszty procesu należne stronie powodowej, to: opłata od pozwu 1330zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, wydatki na kuratora 2000zł, wynagrodzenie pełnomocnika 5400zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz.U. z 2018r. poz.265 ze zm).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o terminie i środku zaskarżenia,
2. Odpis pisma powoda z dnia 7 czerwca 2019r. wraz załącznikami doręczyć pozwanej,

3. Sprawdzić , czy odnotowano w systemie zmianę sędziego referenta na s. B. K..